

ShakuEcho

Botos Éva-Horgas Ádám

Egy Világ

Lepke

Egy kis éjjeli lepke, kinek az lett rendelve,
hogy aprócska testét a fénynek ajánlja,
hogy egy utcai lámpa fémszínű lángja
égesse egyszer halálra.

Egy fényes csillagot látott, és nagyobbra vágyott,
oly reszketve várta, hogy jöjjön az este,
hogy követve álmát, az éjszaka árnyát
hasítsa törékeny teste.

Olyan jó lenne hinni, hogy eléri majd
azt a szerelmes fényű csillagot,
és megpihen szépen, az aranyló égen,
és nem fáj neki, amit itt hagyott.

Olyan jó lenne hinni, magammal vinni
a reményt, hogy lepkeként szállhatok.
És az utcai lámpa fényes magánya
nem éget sosem halálra.

Egy Világ

Ha kérnél, de nem adnak,
teremts Világot magadnak,
és legyen ott egy város,
tengerrel határos,
szépen elrendezve,
ház is legyen benne,
hol tárt ajtókkal várod
a megálmodott párod,
akivel kéz a kézben járva,
vagy a nagy fa alatt hálva,
nem vágytok semmi másra,
csak egymásra, egymásra,
és később, sok év után,
nem üldögéltek bután,
azon a korhadozó kérgen,
ami a nagy fa volt még régen.

Jó, nem lesz ez így, tudom,
nem a Világodat unom,
sőt, jó lenne egy város,
ami álmokkal határos,
de azt hiszem, hogy tévedsz,
amikor egyre többször révedsz
a semmibe és várod
a megálmodott párod,
akivel kéz a kézben járva,
vagy a nagy fa alatt hálva,
nem vágytok semmi másra,
csak egymásra, egymásra,
és később, sok év után,
nem üldögéltek bután,
azon a korhadozó kérgen,
ami a nagy fa volt még régen.

Fáték

Legyen olyan játék,
amitől eltűnik az az árnyék,
mi homlokodat elborítja,
tekinteted elfordítja!
Játssz igazat szenvedéllyel,
álmodd meg minden éjjel,
és nappal is még a szemedben látom,
mert ott bujkál az a gyönyörű álom!

Játssz! A képzelettel!
Játssz! A végtelennel!
Játssz! Az életemmel!
Játssz! Tiszta érzélemmel!
Játssz! A képzelettel!
Játssz! Szerelmet a végtelennel!
Játssz! Mint egy gyerek,
Játsszunk, hogy a világ kerek!
Játssz! Az életemmel!
Játssz! Tiszta érzélemmel!
Játssz!

Legyen olyan játék,
amit tőlem vársz, és én tőled várnék!
Akármikor és akárhol,
elbűjtat és elvarázsol!
Repülj együtt nyári széllel,
ölelj, ha ölelsz szenvedéllyel!
Minden éjjel a szemedben látom,
mert ott bujkál az a gyönyörű álom!

Ha akarom, lehetek hegy, lehetek tó,
lehetek parázsló, lehetek hó,
lehetek fagyos szél, lehetek tűz,
lehetek nagyon vén, lehetek szűz,
félénk és élénk, józan és lökött,
vagy a legrövidebb út lehetek
két pont között,
én akarom, te akarod,
hát mondjuk ki, hogy bárcsak
egymással lennénk végre játszótársak!

Para Raga

Könnyű volt meggyőzni magamat, hisz lehetséges,
ha az ember semmiben se tehetséges,
még keresgélhet a misztikában,
a megfoghatatlan ezoterikában,
és nagyon gyorsan levontam a konklúziót,
én érzek egy negyedik dimenziót,
ahonnan gyógyító erő árad felém.
Az univerzum ereje most már az enyém!
Minden egyéb csupán formális,
és lehet, hogy nem vagyok paranormális,
de aki velem tart és erősen hiszi,
a segítségével sokra viszi!

Nemsokára már könyv alakban,
vagy a rendelőmben, a gyakorlatban
megváltás olcsón kapható,
olvasható, széthordható!
Megannyi izgalmas ígéret,
a halál utáni új élet
- most is azt éled -
finom árucikk az emberi lélek!

Jó, jó, jó, tudom, hogy nem vagyok olyan finom én,
hogy én legyek a fővárosi parafenomén,
hát majd valahol vidéken megálllok,
kézrátétellel operálok!
Hipp-hopp, hipp-hopp, volt-nincs daganat,
félszemmel hajlítom a kanalat,
és ha alkoholt nem iszom és húst sem eszem,
rám kacsint akkor a harmadik szem!

Nekem, nekem, nekem az agykontroll, a meditáció,
az akupunktúrás relaxáció,
ez mind-mind tényleg csuda-csuda jó,
mert van benne valami megfogható,
és ez a pénz, amit érte adsz,
utána az se baj, hogy ha magad maradsz!
Távozz! Távozz tőlem, gonosz Sátán!
Én vagyok a vidéki, szuper sámán!

Mérték

Csak egy dologra kérlek,
nekem ne mondd azt, hogy félek,
mert vannak szigorú tények,
nem bizonytalan remények,
ha az alkalommal élek,
csak engem keresnek a fények,
és tudom, mennyit érek,
ha csak rólam szól az ének!

Talán nem is hinnéd,
milyen magasra emel a hírnév.
Tudod, elhíheted, hogy valaki vagy,
ha a nézettséged nagyon nagy.
Én nem társalgok akárkivel,
mert kötelez a siker,
no meg ami még azon túl vár,
a rádió, a tévé, a bulvár.

Ha elfog a vágy, valamit nagyon akarsz,
nyomod a pedált, és keversz-kavarsz,
tepersz és nyomulsz bármi áron,
és átlépsz lassan egy határon,
amit majd később magad is megbánsz,
de most még nem hallasz, és nem látsz.
Tudod, a mérték egy érték, de kell hozzá
egy érzék.

Lehet, hogy ezt tőled soha nem kérték?

Nekem ne mondd azt, hogy mérték,
meg mindenféle erkölcsi érték,
csak megtörnek a szívek,
és rólam szólnak a hírek,
a hétköznapiom is téma,
szóval ne mondd azt, hogy néha
nem tudom, mennyit érek,
mert csak rólam szól az ének.

És a blekkendekker fúrógép
hozzád képest túró pép.
Bevágod a könyököd, kiütöd a csávót,
két marokkal szórod a k.o.-t,
és eljön a pont, mikor a csúcsra érsz,
és felteszed a kérdést,
hogymennyit érsz,
és csak egy úrt találsz,
dühödten tombolsz,
már megint, már megint,
már megint rombolsz,
soha-soha semmit meg nem fontolsz,
mint mindig, most is
magadra gondolsz.
A mérték egy érték, de kell hozzá
egy érzék.

Lehet, hogy ezt tőled soha nem kérték?

Na mehetsz szépen pakolni,
ha csak arról akarsz papolni,
hogymennyit élsz a fények,
és nem jó, ahogyan élek.
Aki fent lehet a csúcson,
nem mereng a lenti úton.
Én tudom, mennyit érek,
hisz rólam szól az ének.

Most kicsit megpihensz,
utánad a vízözön,
furcsállod, hogy senki nem köszön,
a barátod, sem a családod,
mindegyiket idegennek találod.
Veszekedés, szakítás, válás,
nem kárpótol a jól menő állás.
A mérték egy érték, de kell hozzá
egy érzék.

Lehet, hogy ezt tőled soha nem kérték?

Net

Szörfözök a neten, vagy a wapon,
szavazok emeltdíjas alapon.

Küldj egy sms-t te!

Azt lesem reggel, lesem este,
vagy jól jönne még egy ímél,
ami pszichoszomatikusan kímél.

Van tengernyi okom,
hogy legyen egy saját blogom,
amit a cseten ecsetelek,
hogy mennyire remek,
a szájtomon nincsenek
animált szpemek.

Ha a nickemre klikkelsz,
megismeresz.

És vess be minden bájít,
csatolj magadról egy jépeg fájlít,
és mehet a szex, amíg tölt az adapter!
Bocs, nekem elég volt tíz karakter!

Egyszer hopp, másszor laptop,
de az egérrel unom az előjátékot!
Legközelebb majd gyorsabban mégy el,
Most szakítunk az alt F4-gyel!

Engedd

Azt mondtad, menjek, ha vársz, és jössz, hogyha várlak,
mert minket összekötnek fényes, kis szálak.
Emlékszel, neveltünk, sírtunk, csak most volt ez, nem rég.
Egy kis zugban meglapul ezernyi, színes emlék.

Ha nem simulhat bőrömhöz a bőröd,
csak vigyázok rád, hadd legyek az őród.

Ha nem hagyod azt sem, hogy hozzád szóljak,
csak engedd, hogy néha kicsit rád gondoljak.

Ha a fényes szálakból semmi sem maradt,
csak hadd üljek csöndben az ablakod alatt.

Engedd, hogy egy dalban elrejtselek,
de ne engedd, hogy elfelejtselek!

Most meg kell, hogy mondjam, és erről beszélni kényes,
az a sok kis szál már nem olyan fényes,
pedig még megyek, ha vársz rám, hisz most volt ez nem rég.
Egy kis zugban meglapul ezernyi színes emlék.

Másnap

Reggel, ha felkelek, majd nem lelem, csak a hűlt helyed, hisz szóltál.
Gyűrött a fekhelyed, és néhány nyom még jelezhet, hogy voltál.
Csak egyszerűen, tervszerűen megadtuk a testnek, amit követelt.
Nem ígértél, így kíméltél, ez az éjszaka is jól eltelt.

Csak pár szabály, s nincs akadály, hogy megtegyük, és ne fájjon a másnap.
Nincs szerelem, nincs érzelem, és nem beszélünk az éjszakáról másnak.
Ha működik a tervezet, hát kívánhat a szervezet kis mámort.
Hideg fejjel, forró testtel nem érhet majd az a vád, hogy kár volt.

Jó kis terv, nagyon jó, csak a fürdő legyen elég forró.
Majd kisimítom a lepedőt és a lelkemet, és eltüntettem ügyesen a folthelyet.

Azt mondtad, figyeljek, mert fontos, és nem mondom, csak egyszer.
Ha betartom a szabályokat, működik, mert kipróbált a rendszer.
Meggyőzőnek hatottál, és gyengéden átkaroltál, és hagytam.
Bólintottam azonnal, csak az a baj, hogy mindent odaadtam.

Kéne még egy tervezet, hogy mit tegyen a szervezet, ha érez,
ha a jól kitalált szabály ellen lázadoz, és áradozva kérdez
és képzeleg, és érzeleg, és felgyűlnek a kétélyek, bár szóltál,
és a gyűrődés a fekhelyen, már égő seb a lelkemen, hisz voltál!

Jól eltoltam, mikor azt gondoltam,
hogy nem olvad a jég, és a gyertya mindig ég,
hogy a szép az marad szép, és nem sárgul a kép,
és minden így marad, ha nálam meghúzod magad.

Nyitva az ajtóm, bármikor bejöhetsz.
Üres az ágyam, bármikor lefekhetsz.
Zárva a szemem, bármikor megüthetsz.
Nyitva az ajtóm, bármikor elmehetsz.

Jól elszúrtam, mikor hozzád bújtam,
és egy édes szó helyett jöttek édes közhelyek,
ami másnap megnyugtat, és elrejt, elbújtat,
bár nincsen veleje, van vége és eleje.

A ló és a lovas

Milliónyi színes foltta olvad szét a
suhanó erdő.

Egy alakká összeforrva a ló és a lovas,
mint vihar fúttá felhő.

Ezüstös szikrákkal lángra lobban,
mikor a lába a földbe dobban.

Ahogy a fényből, az árnyékból kinőtt,
máris lábra kapva, űzi, hajtja, maga
mögött hagyja a végtelen időt.

A ló és a lovas.

Nincs semmi más.

A ló és a lovas.

Csak a vágatás.

A ló és a lovas.

Sörénye hullámzó, remegő.

A ló és a lovas.

Izzik, forrong, lüktet a levegő.

A Földgolyót is ő forgatja, elkapja,
és maga alatt hajtja.

Egy alakká összeforrva lelküket a vágta
elragadja.

És a szívük már együtt dobban,
ezüstös szikrákkal lángra lobban.

Ahogy a fényből, az árnyékból kinőtt,
máris lábra kapva, űzi, hajtja, maga
mögött hagyja a végtelen időt.

A ló és a lovas.

Nincs semmi más...

Tengerhátú felhőkön lépek,
elmosódnak, halványak a képek.

Ahol a tejfehéren izzó útnak vége,
majd zuhanok a mélybe néző, sötétülő,
ezüstszikrás égbe.

Kávé

Olyan jó egy kávé mellett ülve,
képzetek árában elmerülve,
önkéntelenül is elmosolyodva,

mikor elképzelem a rajongva
imádott képét az emberemnek,
akit százak is kívánnak,

ezrek is szeretnek,
és nem is eretnek gondolat talán,
hisz mások is koloncként

lógnak a nyakán,
hogy lóghatok én is, képként a falán,
vagy a tárcájában meglapulva,
mert más esetekből már megtanulta,
hogy belülről fakad az igazi szépség,
bár efelől lehet tán szemernyi kétség,
mert minden bizonnyal, aki ezt kitalálta,
azt rémként felküldte egy ipari bánya.

Kitöltve a kávé, az idő és a tér,
most minden belefér, minden belefér.

Úgy fűszerezi meg az egész napot,
mint fahéj a habot.

De a gőzölgő kávé mellett ülve,
saját magamtól elérzékenyülve,
a képzeletemnek lehetek a hőse,
olyan nagyszerű ember,
amire nem gondolt ő se,
és meglepődve majd azt tapasztalja,
hogy mindenkitől csak azt a tényt hallja,
hisz ezt hajtogatja egy rajongó tábor,
hogy a társamnak lenni
egy igazi mámor,

és egy nyílvezzővel is meglepi Ámor,
villan a vaku, már készül a kép,
majd ott lesz a falon ez a belülről szép,
mert én vagyok, nem más,
aki annyira tetszik,
hogy látni akar, ha ébred, ha fekszik,
könyörög, hogy ne legyek sohase másé,
és míg ezen merengtem, kihűlt a kávé.

Út

Visz az út, soha nem áll meg,
fut az út, soha nem vár meg,
visz az út, noha nem kérted,
fut az út, hova, nem érted.

A Világod tiszta ábránd, egy igazi gömb,
jólesik benne egy pillanatra a csönd.

Hagyd még, hogy átjárjon,
szememmel álmodjon fényeset!

Hadd legyen áradó,
sohasem fáradó képzelet!

Mindig lesz egy út, ami hozzád vezet el!
Mindig lesz egy bűn, ami nálad vezekel!

A Világom zavaros emlék,
rőtszínű lánghalvány.

Keresnék benne egy hangot,
ha nem lenne távol.

Hagyom, hogy égessen,
szememben szétessen szikrákra,
emlékeztessen egy hajdan volt
gömböszőrű Világra.

Mindig lesz egy út, ami hozzád vezet el!
Mindig lesz egy bűn, ami nálad vezekel!

Oda állj

Régen nem hitted, hogy állni fogsz egy
mozdulatlan sorban.

Ma nem hiszed, hogy ezt hitted
egy réges-régi korban.

A jelened, mint néma film,
nélküled szalad.

Felélted a múltad, és a jövőd
üres szalag.

Oda állj, ahol az élet megtalál!
Oda állj!

Oda állj, ahol a közöny nem szabály!
Oda állj!

Oda állj, ahol még vár rád pár titok!
Oda állj!

Oda állj, ahol egy ajtót kinyitok!
Oda állj!

Régen azt mondtad, hogy nem akarok
soha olyan lenni,

aki azt mondja majd, hogy régen
kellett volna tenni.

Az álomban még kiabál
egy elvarratlan festség.

Elfedi a maszkot is
egy élénkszínnű festés.

Ahogy hagyod a képláda kékes fényeit,
kiégeti a képzelet régi képeit.

Ki mondja, hogy nézzétek csak, itt van
ez az egy jel!

Ha nem leszel majd, ki mondja, hogy
pedig voltál egyszer?

Csak szólj

Csak szólj, ha kell egy gondolat, mi vigasztal és felelem!
Gyere el, mondd, hogy érdekel, az a gondolat, ami félve kell!

Csak szólj, ha kell, egy hang, mi rád kiált, hogy ébredj fel!
Mondogasd, hogy még egyszer, két karomban lélegzel!

És ha szólni büszke vagy, elég egy halvány gondolat,
ami csak kicsit is emlékeztet másra, mint a mélybe rántó szorongásra.

És ha szólni büszke vagy, elég egy ki nem mondott hang,
ami fuldokolva, ablakot tárva, esengve kiált egy választ várva.

Csak szólj, ha kell, csak szólj!

Gyere el, mondd, hogy érdekel az a gondolat, ami félve kell!
Mondogasd, hogy még egyszer, két karomban lélegzel!

Csak szólj, ha kell, egy mozdulat, mi oltalmazón elringat!

Újra érzed, itt az az illat, egy mozdulattal annyira izgat.

Csak szólj, ha kell, egy tekintet, mi sötétben is megpillant!
Nincsen erő, ami megingat, mert minden kétely elillant.

És ha szólni büszke vagy, elég egy röpke mozdulat,
ami csak kicsit is emlékeztet másra, mint a mélybe rántó szorongásra.

És ha szólni büszke vagy, legyen, ki mindig megpillant,
amikor fuldokolva, ablakot tárva, esengve vársz egy választ várva.

Csak szólj, ha kell, csak szólj!

Újra érzed, itt az az illat, egy mozdulattal annyira izgat.

Nincsen erő, ami megingat, mert minden kétely elillant.

Kés

Lángként lobog a lelkelem.

Ki az, aki ismer engem?

A mélyben szakadatlan
izzik egy sötét katlan.

A poharam ne told el!

A cigarettám se oltsd el!

Nézz rám kicsit szebben,

mert a kés már lapul a zsebben!

Ki az, aki feldühít?

Amikor szálla vagy a szememben!

Ki az, aki csillapít?

Amikor más beszél a nevemben!

Ki fogja le a kezemet?

Miben fegyver van és szűrni kész!

Ki fogja le a szememet?

Mikor célba ér egy másik kés!

Találkozás

Hát, szervusz, megjöttem. Minden elmaradt mögöttem.
Ha megengeded, kicsit leülök melletted.
Bevallom, elfáradtam. Tudod, lent már nem várhattam.
Muszáj volt eljönni, egy kicsit megpihenni.

Azért szép, amit látok.
Ide nem érnek fel, csak az álmok.
És én ülhetek együtt veled,
ha még egy kicsit megengeded.

És mondd csak, innen fönről, mi a véleményed a Földről?
Kis emberkék rohannak, futnak, és te látod, hova jutnak.
Sokat hazudnak, nevetnek, unatkoznak, szeretnek.
Ott ölelkeznek páran, ott fekszenek a sárban,
ott a tévét nézik ketten, ott egy levél érthetetlen,
ott a kéz szorul ökölbe, a gyerek felsír a sírgödörbe.
Hiába is integetsz, ha nem figyelnek, mit tehetsz?
Csak lógázod a lábad, kezeden nyugtatod az állad.

Bocsánat, engedd meg, hogy szóljak, a szárnyadon kócosak a tollak.
Kisimítom, ha szabad. Bárcsak hallanám a szavad!
Furcsa, hogy itt nem is hallani, ha lent fáj valami.
Lehet, hogy lent minden valójában nincsen?
És én mindig veled ültem, csak rossz álomba merültem.
Álmomban zuhanni kezdtem, egy sárgolyóra estem.
Most biztosan kinevetsz, de hát te mindig itt lehetsz.
nekem meg vissza kell menni, kis emberkének lenni.

Na jó, lassan indulnom kell már, az a lenti élet vár.
Azért nagyon jó volt veled, kicsit ülni minden felett,
mosolyogni némán az Élet nevű témán.
Nem felejttem el soha. Most megyek, szia.

ShakuEcho

Botos Éva-Horgas Ádám

1. Lepke [4:10]
2. Egy Világ [2:15]
3. Játék [3:40]
4. Para Raga [3:33]
5. Mérték [3:55]
6. Net [2:00]
7. Másnap [6:25]
8. Engedd [4:30]
9. A ló és a lovas [4:04]
10. Kávét [3:18]
11. Út [3:30]
12. Oda állj [3:48]
13. Csak szólj [3:57]
14. Kés [4:15]
15. Találkozás [6:35]

Ének | *Botos Éva*

Zene, szöveg és ének | *Horgas Ádám*

Design | *René Margit*

A felvételek az *Atlantis Stúdió*ban készültek.

Külön köszönet | *Márkus Melinda, Molnár Nikolett*

Kontakt | shakuecho@t-online.hu

Egy Világ